0221

časopis ZŠ Budatínska

Zelenou o nás

str. 5 - 6
Rozhovor s robotom NAO

str. 10 - 11
Máme svojho krokodíla

str. 30
Učí nás majster SR!

Milí kamaráti, čitatelia!

Znova Vás vítam pri ďalšom čísle nášho školského časopisu „**ZELENOU O NÁS**“.
Aj v tomto čísle Vám prinášame rozhovory. Či už s pani zástupkyňou, alebo samotnými žiakmi našej školy. Zaujať by Vás mohli články z prostredia našej bratislavskej ZOO. Mne osobne prišli zaujímavé aj trochu poučné. Určite neprehliadnite našu novú rubriku Krátke správy. Verím, že Vás zaujme naše stretnutie s robotom NAO a naozajstnými vedcami. Tešiť sa môžete aj na recenzie kníh od našich žiakov. Čakajú Vás aj milé práce od žiakov z prvého stupňa. A všeličo iné☺
Dúfam, že Vám náš časopis trochu skráti čas doma. Musím sa priznať, že niekedy sa nájdem, ako sedím na stoličke, hrozne sa nudím a absolútne neviem, čo robiť. Aj keď máme vyučovanie a poobede idem na prechádzku, mám stále veľa voľného času. Ani na krúžky teraz nechodím, lebo je všetko zatvorené. Keďže trávim tak veľa času doma, stihla som už prečítať pár kníh. Čítanie Vám naozaj odporúčam, pri čítaní môžete rozmýšľať nad úplne inými vecami a ocitnúť sa v príbehu, v inom svete, v inej dobe... Verím, že si užijete aj toto číslo časopisu a prajem príjemné čítanie.

Vaša Barborka

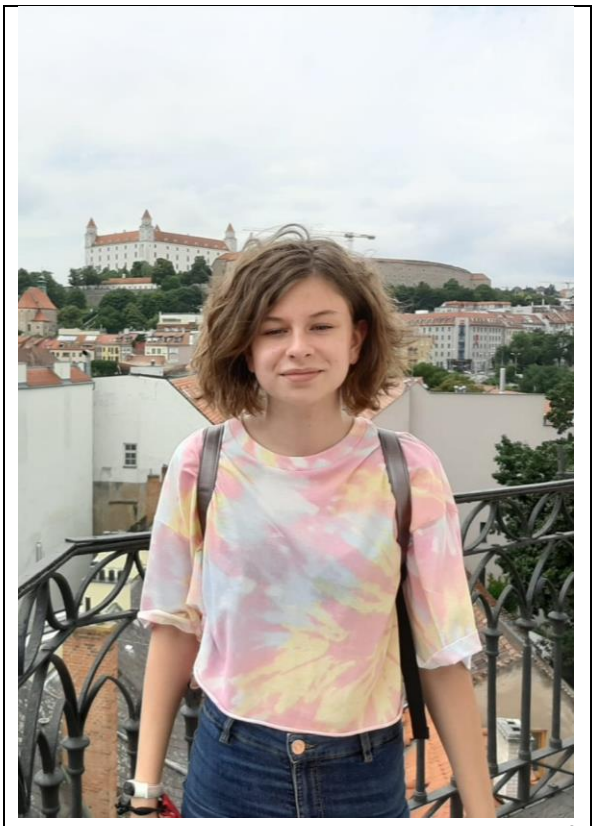

Barbora Uhliarová

Šéfredaktorka:
Barbora Uhliarová

Zástupkyňa šéfredaktorky:
Lea Lalíková

Redakčná rada:
Tomáš Bošanský
Chiara Daitová
Samuel Jakub
Alex Melia

Ilustrácie k rubrikám „Naša poézia“ a „Naši knihožrúti vám odporúčajú“
© Lea Lalíková

Pedagogická podpora:
Zuzana Šinkovicová

Vydáva:
Základná škola Budatínska 61
851 01 Bratislava

Školský rok 2020/2021, 2. číslo
Občasník

INTERVIEW S PANI ZÁSTUPKYŇOU

Od tohto školského roka má 2. stupeň novú pani zástupkyňu. Je ňou **Mgr. Eva Mackaničová.** Položili sme jej niekoľko zvedavých otázok. Rozprávali sme sa o škole, práci, snoch, športe, domácich miláčikoch, o tom, čo pani zástupkyňa vyštudovala spolu s dejepisom. Aj o tom, ako ju jedna trieda dobehla.

1. Prečo ste chceli byť učiteľkou? Túžili ste vždy po tomto povolaní?

Učiteľkou som chcela byť už od 3. ročníka základnej školy. Najradšej som sa na učiteľku hrala v babkinej izbe a žiaci boli imaginárni, iba som si ich predstavovala. Mala som triednu knihu, klasifikačný hárok, učila som, skúšala... A odvtedy už bolo jasné, ktorým smerom sa budem uberať. Dnes som presvedčená, že som si vybrala správne.

2. Zažili ste v škole nejaký trapas?

Na 1. apríla si zo mňa žiaci urobili srandu – 1. vyučovaciu hodinu som odučila v 7.A triede a na 4. vyučovaciu hodinu som prišla do 7.B triedy a začala som vysvetľovať nové učivo. Bola som veľmi nadšená, ako žiaci vedia odpovedať na moje otázky, reagovať, akí sú aktívni pri vysvetľovaní nového učiva. Mala som výborný pocit z odučenej hodiny, žiakov som zasypala pochvalami, nech im to vydrží a z hodiny som odchádzala maximálne motivovaná. Moja motivácia mi vydržala do obeda, keď si ku mne v jedálni prisadli žiaci 7.A triedy a priznali sa mi, že si zo mňa „vystrelili“ a žiaci sa vymenili v triedach - v 7.B triede teda sedeli na hodine žiaci 7.A triedy, ktorí už učivo mali z prvej hodiny v malíčku :-)

3. Aký predmet vás v škole najviac zaujímal a prečo? Aký predmet ste naopak neobľubovali a prečo?

Veľmi som mala rada hudobnú výchovu, chodila som aj na spevácky krúžok a s pani učiteľkou sme chodili na rôzne súťaže a boli sme veľmi úspešní, veľakrát sme aj vyhrali. Pani učiteľka s nami nacvičovala viachlasné piesne. Keď spojila všetky hlasy naraz, často som mala až zimomriavky, ako to spolu nádherne znelo.

Tiež som mala rada slovenčinu, lebo som jej rozumela.

Nemala som rada fyziku, vôbec som jej nerozumela, pre známku som sa ju učila naspamäť. A paradoxne som nemala rada ani dejepis, pán učiteľ nás nevedel zaujať – jeho výklad bol taký, že sme museli mať na hodinách dejepisu pripravené pravítka, ceruzky, on nám čítal z učebnice text a to čo čítal, my sme si mali podčiarknuť a doma sa to naučiť. A zvyšok hodiny už rozprával o svojej kapele, v ktorej hral.

4. Čo vás v škole najviac pobavilo/rozosmialo?

Deti ma vedia pobaviť, rozosmiať v akejkoľvek forme – či už svojím šibalstvom, zmýšľaním, zaspatosťou, premýšľaním nad úplne niečím iným, výhovorkami...

5. Učili ste niekedy niekoho, kto je teraz známa osobnosť?

Janka Kvantíková – herečka. Bola to veľmi slušná, svedomitá, tichá žiačka. Vždy si ju rada na obrazovke pozriem. Páčila sa mi vo filme Špunti na vode.

Natália Obradovičová – modelka. Tá o modelingu snívala už na základnej škole, chodila na kastingy. Žije za veľkou mlákou.

A potom sú to žiaci, ktorí sú dnes lekár, kňaz, architekt, automechanik, fotografka, novinári, zverolekárka, cukrárka... Pre mňa sú všetci hviezdami, keď vidím, že svoju prácu robia s nadšením, poctivo, že sa v nej našli.

6. Dostali ste v detstve od rodičov nejaký väčší trest? Za čo to bolo?

Nikdy som nedostala od rodičov trest, netrestali nás. Dohovorili nám – mamka síce hlasnejšie... :-)

7. Pamätáte si na svoju prvú lásku/bozk a koľko ste vtedy mali rokov?

Bolo to v druhom ročníku na základnej škole, volal sa Paľo, bol to môj spolužiak, zároveň sused, rozumeli sme si a občas sme si dali aj pusu :-)

8. Akému športu sa venujete?

Na základnej škole som sa niekoľko rokov venovala aerobiku, veľmi rada som chodila na súťaže v orientačnom behu, na vysokej škole som sa zo záľuby venovala folklórnemu tancu, aj som folkloristiku vyštudovala. Mám veľmi rada turistiku. Dnes si občas zabehám. Takých 5 – 6 km dám.

9. Navštívili ste nejakú exotickú krajinu?

Skôr cestujem po európskych krajinách, rada by som navštívila všetky európske krajiny. A raz by som sa chcela ísť pozrieť na Kubu, prežiť tam nejaké 2 – 3 mesiace.

10. Máte nejakého domáceho miláčika, ak áno, ako sa volá?

Moje deti chovajú škrečkov. Volajú sa Ali, Spike, Max (i keď je to samička).

11. Kto z učiteľov v našej škole je najväčší srandista?

Pán školník a pán učiteľ Hajtol☺

Ďakujem za rozhovor. Tomáš Bošanský, 7. C

Foto: archív pani zástupkyne

ROZHOVOR S ROBOTOM NAO

Naša slovenčinárka prišla opäť raz s neuveriteľným nápadom. Pozvala nás na stretnutie s robotom. Áno, čítate správne. S robotom. Humanoidom. Teda typom robota, ktorý sa podobá na človeka a koná ako on. Vraj sme dostali unikátnu príležitosť, akú mali len žiaci troch škôl z celého Slovenska. Išlo totiž o naozajstný vedecký výskum. Nechceli sme si preto takúto príležitosť nechať ujsť.

V piatok pred vianočnými prázdninami sme sa stretli naším doprovodom, pani Jursovou Zacharovou, členkou výskumného tímu, na autobusovej zastávke pred školou. Pocity našej malej skupinky boli zmiešané, časť sa tešila, časť bola vystrašená a časť bola jednoducho zvedavá. Pod slovami rozhovor s robotom si veľa ľudí predstaví ktovie akú mimozemskú technológiu. Predstavy sú však často mylné. Následne sme sa autobusom zviezli na Kolárovo námestie. Tam sme sa stretli s ľuďmi, ktorí pracovali na projekte NAO už dlhšiu dobu. Práve oni sa mali stať našimi sprievodcami týmto projektom. Konkrétne to bola jedna slečna a jeden pán, ktorí boli veľmi príjemní nielen vzhľadom, ale aj charakterom. Strávili sme tam približne dve hodiny plné otázok

a odpovedí. Niektoré otázky boli zodpovedané našimi sprievodcami, ktorí boli plní úžasne zaujímavých faktov, a niektoré odpovede nám poskytol sám NAO. Odpovedali sme na otázky typu:

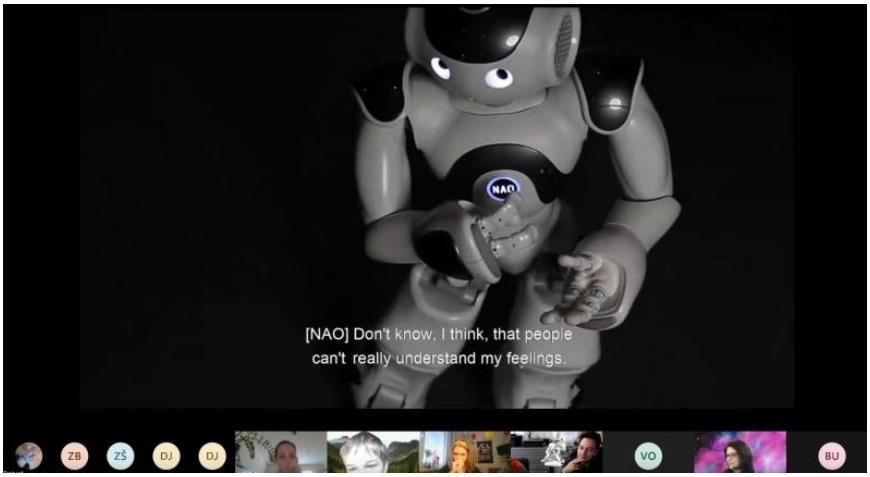

Čo by ste robili s robotom, keby ste ho mali doma? Ako by mohol robot pomôcť ľuďom? Čo by ste uvítali, aby takýto robot vedel robiť? Po našom rozhovore s NAOm a programátormi sme sa spolu s pani Jursovou Zacharovou vrátili domov.

členovia výskumného tímu s nami a NAOm

O niekoľko týždňov sme mali ďalšie, tentokrát však online stretnutie s našimi už dobre známymi programátormi a NAOm. Rozhovor sa týkal už len dodatočných otázok o NAOvom pokroku. Následne sme sa s NAOm rozlúčili a teraz ho už skúmajú v Bukurešti.

Pripravili: Lea a Barborka

Za fotografie ďakujeme prof. Kostrubovi

Krátke správy

Úspechy našich žiakov

V okresnom kole Matematickej olympiády, ktoré sa konalo 27. 1. 2021, našu školu reprezentovalo 6 piatakov. Všetci boli úspešní riešitelia.
Na 1. mieste sa s plným počtom bodov umiestnili **Nela Cecková** a **Marek Gruca**. Na 3. mieste sa umiestnil **Matej Búlik**. K úspešným riešiteľom patria aj Hana Gulášová, Alica Sinčáková a Diana Kozlíková. Všetci postupujú do krajského kola.

V okresnom kole Geografickej olympiády, sa **Simon Bystrický,** žiak 7. C, umiestnil na 3. mieste a postupuje do krajského kola.

V okresnom kole Biologickej olympiády sa na 1. mieste umiestnil **Tadeáš Brunovský**, na 3. mieste **Emma Sotáková,** obaja z 8. A. Úspešnou riešiteľkou bola aj Ivana Brunovská z 9. A. Tadeáš bude našu školu reprezentovať v krajskom kole.

Všetkým gratulujeme a postupujúcim do krajského kola budeme držať päste!

Zlepšovanie vybavenia v triedach pokračuje

7. B a 9. A majú nové interaktívne tabule a dataprojektory.

Foto: archív redakcie

Karanténa. Ako ju prežívame?

Čas doma, bez priameho kontaktu so školou, sa predlžuje týždeň za týždňom. Zisťovali sme, čo si o tom myslíte.

1. Čo je najhoršie a najlepšie na pobyte doma počas karantény?
2. Na čo sa do školy najviac tešíte?

Emma Sotáková, 8. A

1. Najhoršie, že nemôžem chodiť von s kamarátmi a na tréningy. Už ma to nebaví. Najlepšie je, že míňam menej z vreckového.
2. Najviac sa teším na tú úžasnú atmosféru v škole. A že si konečne oblečiem niečo iné ako domáce oblečenie.

Ivana Brunovská, 9. B

1. Najhoršie – nevidíme sa s učiteľmi, nemáme priamy kontakt. Niektoré predmety sa ťažšie učia cez online vyučovanie. Je to náročnejšie pre učiteľov aj pre žiakov. Myslím si, že nebudeme na 100% pripravení na monitor a prijímačky. Bude to ťažšie.
Najlepšie – nemusím tak skoro vstávať. Trocha dlhšie si pospím. Nemáme tak veľa hodín, čiže máme aj viac času.
2. Najviac sa teším na spolužiakov a učiteľov. Dlho sme sa nevideli. Všetci mi chýbajú.

Simon Bystrický, 7. C

1. Najhoršie je, že celý deň sedím doma a pozerám na monitor počítača. Tiež je pre mňa zlé, že sa nemôžem každý deň stretávať s kamarátmi. A nemôžem chodiť cez okres na výlety a návštevy starých rodičov. Najlepšie je, že ráno nemusím vstávať a nemusím dochádzať až do školy. Len si sadnem za počítač a sedím tam celé doobedie. A tiež nemusím nosiť ťažkú tašku so zošitmi a knihami. Dobré je aj to, že mi na obed mama navarí to, čo mám rád.

2. Do školy sa veľmi teším, teda ak do nej vôbec pôjdeme. Teším sa na spolužiakov a na kamarátov, na normálne vyučovanie, nie cez počítač. A budem môcť chodiť viac von s kamarátmi po škole.

Tadeáš Brunovský, 8. A

1. Najhoršie - niektoré predmety sa podľa mňa nedajú vyučovať. Napr. matematika. Niektorí učitelia sú nervózni, keď majú niečo zopakovať. Žiaci sú potom zas nervózni z nich. Niektorí žiaci nechápu nejakej látke a nemá im to kto vysvetliť a dostávajú horšie známky, ako keď sú v priamom kontakte s učiteľom. Škola sa nedá nahradiť počítačom. A to je tá chyba.
Najlepšie - môžeme o hodinu dlhšie spať. Učíme sa najdôležitejšie predmety.
2. Teším sa do školy, keď sa bude normálne vyučovať. A teším sa na kamarátov.

Marek Gruca, 5. C

1.Najhoršie je to, že nemôžeme ísť do školy, najlepšie je to, že mám čas na iné aktivity, na ktoré som predtým čas nemal.
2.Teším sa na všetko!

Nela Cecková, 5. C

1. Najhoršie na karanténe je, že sa nemôžem stretávať s kamarátmi. Najlepšie je, že nemusím tak skoro vstávať a že máme menej hodín.
2.Teším sa na spolužiakov a samozrejme aj na učiteľov☺

Ďakujeme všetkým za poskytnuté fotografie.

Máme svojho krokodíla!

CTIBOR (Krokodíl čelnatý)

Rozmýšľali ste niekedy nad tým, že by ste chceli nejaké exotické zvieratko, ale bohužiaľ, sa vám napríklad zebra nezmestí do bytu? Nevadí, lebo naša bratislavská ZOO ponúka adopciu zvieratka. Ako prvé treba zdôrazniť, že zvieratko si nemôžete zobrať domov (ale možno aspoň na prázdniny nám ho požičajú :-). Adopcia alebo skôr sponzorstvo zvieratka funguje tak, že ZOO každý mesiac (alebo raz ročne) pošlete čiastku, za ktorú oni nakúpia pre zvieratko krmivo. Zvieratko si môžete vybrať na stránke ZOO Bratislava. Sponzorovaním zvieratka pomôžete ZOO, ktorej výdavky sú väčšie ako suma, ktorú zarobia za vstupné. Ako darca budete mať na výbehu vášho zvieratka tabuľku s vaším menom.

Inšpirovať sa môžete napríklad našou triedou, 7.B. Adoptovali sme totižto krokodíla čelnatého a pomenovali sme ho Ctibor. Krokodíl čelnatý je približne 1,5 metra dlhý, ale vzácne môže mať až 2 metre. Vyskytuje sa v Afrike (a aj v bratislavskej ZOO) a momentálne je všeobecne ohrozený. Ľudia si ho často pomýlia s Kajmanom čiernym, pretože vyzerajú veľmi podobne. Najviac ich ohrozuje lov pre kožu a hlavne strata prirodzeného prostredia spôsobená odlesňovaním. Pre svoju veľkosť je najchovanejším druhom v slovenských ZOO.

Možno sa pýtate prečo práve krokodíl? No, v našej triede to bol jasný víťaz. Na výber bolo množstvo zvierat. Napríklad rôzne papagáje, menšie cicavce, jašteričky a chameleóny, ale Ctibor to vyhral na plnej čiare. Tento krokodíl nie je veľmi veľký, to znamená, že toho veľmi veľa nezje, a teda nie je finančne veľmi náročný (prípadne sa niekto z nás obetuje). Napríklad sponzorovanie takého leva by vás stálo aj niečo cez tisíc eur, no našli

sa aj takí, ktorým táto suma nevadila. Už sa nevieme dočkať, kedy bude bratislavská ZOO znova otvorená a budeme si môcť ísť pozrieť nášho Ctibora.

Ak vás adopcia zvieratka zaujala alebo chcete darovať netradičný darček, viac sa dozviete tu: https://www.zoobratislava.sk/podporte-nas/zakladne-informacie-o-sponzoringu.

Pripravila: Barborka

Rozhovor so zamestnancami ZOO

Nakoľko sme si adoptovali krokodíla, boli sme veľmi zvedaví, ako sa mu v našej ZOO žije. V týchto dňoch sú však pre pandémiu brány ZOO pre verejnosť zatvorené. Sme preto veľmi radi, že si pri svojich mnohých povinnostiach našli na nás čas: Mgr. Katarína Gregušová, lektorka vzdelávania, Mgr. Silvia Pirošková, vedúca zoologického oddelenia a Mgr. Zuzana Chalupová, PR a marketing, a trpezlivo mailom odpovedali na všetky naše otázky.

1. Je krokodíl vyberavý, alebo zožerie, čo sa mu podhodí?

Krokodíl, tak ako každé zviera v ZOO, má presne stanovenú kŕmnu dávku – kde je dané, čo môže zjesť, v akom množstve, a v akých časových intervaloch. Krokodíl konkrétne žerie - 1 x týždenne. Naše 2 krokodíly dostávajú 6 ks myší, alebo 6 ks jednodňových kuriatok (myši aj kuriatka dostávame zmrazené a pred podaním zvieratám sa rozmrazia a oteplia), keďže chováme krokodíly čelnaté, ktoré patria k malým druhom krokodíla, tak aj množstvo krmiva je tomu prispôsobené. Vždy zožerú celý svoj prídel potravy, nie sú vyberaví.

2. Ako krokodíl reaguje na to, keď si ho ľudia fotia?

Väčšinou nijak. Zvieratá v ZOO sa však nesmú fotiť s bleskom, to by im mohlo škodiť. Ako zaujímavosť môžeme uviesť, že práveže máme problém, že sa nás návštevníci

často pýtajú, či sú naše krokodíly živé, lebo sa vôbec nehýbu. Upodozrievajú nás, že tam máme len modely.

3. Koľko kilo potravy zožerie?

Viď. odpoveď vyššie – nemáme to zvážené na kg.

4. Keby sa niekto dostal do jeho výbehu, ublížil by mu?

Toto je hypotetická otázka, nestalo sa to a tak sa to nedá posúdiť.

5. Keby niekto zaútočil na krokodíla, dokázal by sa ubrániť sám?

Určite z veľkej miery áno. Krokodíly sú silné zvieratá, ktoré majú veľmi pevný stisk zubov a síce nevyzerajú, sú veľmi obratné. Okrem toho ich chránia tvrdé šupiny, takže im len tak niekto a niečo neublíži. Ublížiť by im mohol samozrejme človek, ktorý loví krokodíly na mäso a kožu.

6. Aký veľký narastie?

Najmenším krokodílom na svete je krokodíl čelnatý, ktorý meria v dospelosti cca 1,5 metra a váži 20 – 30 kg. Naopak, najväčším druhom je krokodíl morský, dospelý samec dosahuje dĺžku až 6 metrov a váhu do 1 tony.

7. Keď je krokodíl mláďa, starajú sa oňho rodičia?

Matka sa stará nielen o znášku vajec, ale aj o malé krokodíly po ich vyliahnutí. Treba ich najmä chrániť pred inými predátormi.

8. Koľko hodín spí?

O krokodíľom spánku sa toho veľa nevie, ale sú to zvieratá najmä so súmračnou a nočnou aktivitou, takže oddychujú hlavne cez deň. Vtedy sa schovávajú vo vode pomedzi korene stromov a vraví sa, že spávajú s otvoreným jedným okom a papuľou.

9. Ako dlho tu v ZOO už žije?

Máme 2 samice, do našej ZOO prišli v roku 2009, takže sú u nás 12 rokov.

10. Vyliahli sa už v bratislavskej ZOO krokodíly? Ak áno, kedy a žijú ešte?

Nie.

11. Je krokodíl v ZOO šťastný?

Krokodíl je studenokrvný živočích, ktorému je ťažko prisudzovať ľudské emócie. Dôležité preňho je prežitie. V zoo má pravidelnú dávku kŕmenia, veterinárnu starostlivosť a starostlivosť jeho chovateliek. Ak by sa trápil, bolo by to vidieť na jeho zhoršenom zdravotnom stave.

12. Ako je to so zverolekármi? Majú všetci jednu veterinárnu školu, alebo majú rôzne špecializácie, aby vedeli porozumieť rôznym druhom zvierat?

Naša ZOO spolupracuje s jednou veterinárnou ambulanciou, ktorú máme zazmluvnenú. Veterinárny tím pozostáva zo 4 veterinárov, všetci majú vyštudovanú vysokú veterinárnu školu, ale počas praxe sa niektorí z nich aj špecializujú na rôzne druhy zvierat. Primárne však majú všetci veľmi široký záber, aby vedeli liečiť všetky u nás chované druhy.

13. Kde sa liečia zvieratká zo ZOO, keď sú choré?

Vo svojich chovných zariadeniach - teritóriách, ktoré majú u nás v ZOO, aby neboli stresované z neznámeho prostredia a odlúčenia od skupiny v prípade sociálnych druhov zvierat.

14. Koľko chovateľov pracuje vo Vašej ZOO?

27

15. Ktoré zvieratá sú vhodné na zapojenie sa do programu s názvom „enrichment“? Je tam aj krokodíl?

Prakticky akékoľvek. Enrichment je obohatenie života zvierat chovaných v ľudskej starostlivosti. Slúži na zahnanie nudy a stereotypného správania. Podporuje prirodzené správanie zvierat, uspokojuje fyzické a behaviorálne správanie zvierat. Enrichment tak môžete vymyslieť nielen šelmám, primátom a kopytníkom, ale aj vtákom, plazom a dokonca aj rybám. Krokodílom napríklad môžete potravu podávať vždy iným spôsobom, napr. zavesenú nad vodou, aby

si mäso akoby museli sami uloviť. Viac o enrichmente sa môžete dočítať tu: https://www.zoobratislava.sk/zvierata-v-zoo/zoologicke-aktuality/aby-sa-zvierata-nenudili

Pre krokodíly robíme potravný enrichment.

16. Ktoré zvieratá prejavujú náklonnosť svojim chovateľom? Stalo sa napríklad, že chcel medveď chovateľa objať, keď mu dával jesť?

Každé zo zvierat dokáže prejaviť náklonnosť svojmu chovateľovi. A medzi každým chovateľom a zvieraťom vzniká vzťah a puto. Bezpečnosť chovateľov je

na prvom mieste a tak k situácii, kedy napr. medveď by chcel objať chovateľa ani nemôže dôjsť. V ZOO nemáme kontaktné zvieratá, ani trendom moderných zoologických záhrad nie je podporovať „hladkanie“ či fyzický kontakt medzi chovateľom a zvieraťom. Je však veľmi dôležité, aby si zviera vytvorilo so svojím chovateľom vzťah založený na dôvere, čo je dôležité pre tréning kvôli zdravotným kontrolám a transportom, aby zviera spolupracovalo.

Ďakujeme veľmi pekne za odpovede.

Pripravili: Samuel a Chiara

Enrichment zvierat

Že neviete, čo to je? Ani my sme nevedeli, kým sme sa nezačali viac zaujímať o to, ako sa zvieratkám býva v ZOO v našom meste. Keby zvieratá žili v ZOO ako v hoteli, so zabezpečenou stravou a ubytovaním, časom by sa začali nudiť a stratili by prirodzené pudy. Preto sa v ZOO snažia podnecovať zvieratá tak, aby sa ich tunajší život čo najviac približoval tomu vo voľnej prírode. Podnecujú

ich k ich prirodzenému správaniu. A tento spôsob starostlivosti o zvieratá sa volá **enrichment** (čít. enričment), resp. **obohatenie**.

Enrichment sa uskutočňuje aj pri podávaní potravy. Namiesto uloženia krmiva do misky môže chovateľ potravu porozhadzovať po výbehu alebo po kúskoch poschovávať do rôznych skrýš.

Dôležitý je aj **výbeh** pre zvieratá. Trendom moderných zoologických záhrad je, aby sa výbehy čo najviac podobali prirodzenému prostrediu a stimulovali tak zvieratá k ich prirodzenej činnosti či pohybu.

Obľúbenou kategóriou enrichmentu je **hra.** Do výroby rôznych hračiek sú zapojení nielen samotní chovatelia, ale aj dobrovoľníci či návštevníci. Častokrát sú hračky kombinované s potravou, aby dané zviera hneď tak ľahko neomrzeli. Zvieratá sú hravé ako deti. Máte radi heloweenske tekvice? Predstavte si, že s tekvicami sa vedia zabaviť aj zvieratá.

A čo vaši domáci miláčikovia? Staráte sa iba o zabezpečenie ich potravy, alebo sa s nimi aj hráte? Viete si predstaviť, žeby ste sa ocitli na niekoľko dní v koži nejakého zvieraťa? Akého? Čo by ste robili? Napíšte nám o tom!

Spracoval: **Samuel**

Zdroj informácií a foto k textom o zvieratách v ZOO:
https://www.zoobratislava.sk/

Práce z 1. stupňa

Stratený zverinec
Alexandra Tóth, 4. C

Tiger, slon a pes,
išli spolu jesť.
Pes s tigrom sa hádali,
aby dobrý obed mali.
Slon však stihol ujsť,
zamával im "čus".

ZOO
Nella Beťková, 4.C

ZOO tá je naša,
môže byť aj vaša.
Tigre tu máme,
sú to šelmy známe.

Toto je náš slon,
volá sa Balón.
Nakoniec koza,
je strašne drzá.

Koza
Karin Malá, 4.C

Beží koza rohatá,
po trávičke do blata,
Kuriatko sa čuduje,
čo tá koza vystrája.
Slimák so psom uháňajú,
na kozu sa pozerajú.

Kozička

Juraj Paduch, 4.C

Moja malá kozička,
volá sa však Rózička.
Volám ju Dóza,
lebo je to jedna neposedná koza.

Zjedla kovy, plasty, noviny,
čo čítajú všetci z dediny.
Býva u nás v chlieviku,
kde má jedlo v lieviku.

Zverinec

Filip Haršanyi, 4.C

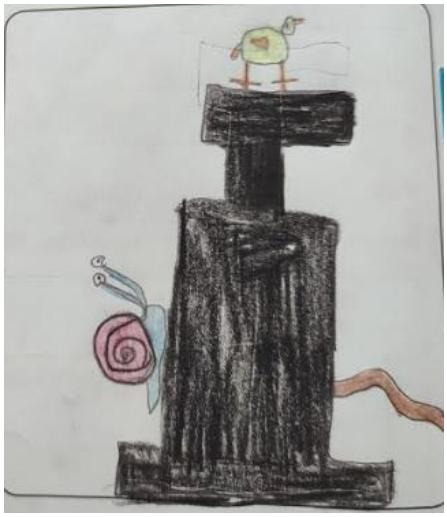

Kuriatko a slimák,
vyšli si na zdvihák.
Pridala sa koza,
bola z toho hrôza.

Susedov pes za plotom,
za ním tiger so slonom.
Radoval sa sused Fero,
kúpil si aj nové pero.

Zvon

Lea Brestovanská, 4.C

Žil raz jeden divný slon,
na chobote nosil čokoládový zvon.
Koza Róza závidela,
taký by aj ona chcela.
Mlsná koza zožrala ho,
brucho bolelo ju ešte dlho

Petržalské ulice našimi očami, časť druhá

Alexander Melia, 7. A

TEMATÍNSKA ulica je pomenovaná po hrade Tematín. Nachádza sa uprostred krásnej prírody ako tento hrad.

Keď vyjdem z domu, hneď ma čaká obrovitánske jazero Draždiak. Draždiak je krásne jazero. Ale cez leto, keď sa tam kúpe veľa ľudí, je hnedé ako blato. Našu ulicu z jednej strany chráni nádherný les. Je zelený a hustý ako džungľa. V lese niekedy vidíš aj zajaca, ktorý skáče ako na trampolíne. Na začiatku lesa je basketbalové a futbalové ihrisko, kde chodím trénovať, keď nemám tréning. Keď naň vstúpim, cítim sa, ako keby som bol na Anfilde. Moja ulica má veľké parkovisko, ku ktorému vedie úzka cesta, ktorá sa zdá dlhšia ako Dunaj. Na konci cesty je Paneurópska vysoká škola, ktorá má také zlé meno, že by som na nej nechcel študovať ani za celý svet. Za bytovkami je Terno, pred ktorým je malé betónové ihrisko, asi staršie ako moja mama. Po druhej strane našej ulice tečie známy petržalský kanál - Chorvátske rameno. Myslím, že tečie až na koniec sveta. Pri mojej ulici je aj križovatka, na ktorej je vždy áut ako mravcov. Blízko nášho domu sú aj volejbalové ihriská, na ktorých sa cez leto odohrávajú turnaje až do večera a hudba je pustená tak nahlas, ako keby malo naraz zapnutú sirénu sto policajných áut.

Ľudia na mojej ulici sú dosť milí. Nájdu sa aj takí, ktorí stále na niečo frflú. Sú ako ježibaby. Okrem toho je moja ulica proste super.

Dominika Lešková 7. C

Naša nádherná **STREČNIANSKA** ulica neslúži len ľudom, ale aj domácim či divokým miláčikom.

Hneď za rohom našej bytovky je vidieť upokojujúce spolunažívanie nielen ľudí, ale aj milučkých záhadných tvorov a prírody samej. Je tam počuť spev vtáčikov, štekanie psíkov, mňaukanie mačiek a šušťanie lístia. Všetky zvuky vytvárajú hudobnú skupinu, ktorá práve hrá svoju melódiu celému svetu. Cez zimu, keď napadne mrazivý sneh a pokryje celý les, objavia sa tam záhadné stopy, ktoré nikam nevedú. V lete sú stromy pokryté lístím a kvetinami rôznych farieb. Domáci miláčikovia tam pobehujú hore dole a vytvárajú nám pocit pokoja a veselosti. Naša bytovka je hnedo oranžová, takže perfektne ladí s farbami jesene. Moja ulica je ako maľovaný obrázok, ktorý maľovali všetci obyvatelia ulice svojimi myšlienkami. Vždy, keď som pri našej ulici, cítim, že som jej súčasťou tak ako všetci moji susedia.

Strečnianska ulica bude mať vždy v mojom srdci miesto. Vďaka nej som tu prežila krásne detstvo.

Na ceste za umením

Posvieťme si na divadlo

Foto: bibiana.sk

Divadlo. Pod týmto slovom si väčšina ľudí predstaví sálu s pódiom a pod ním veľa stoličiek, možno nejaké predstavenie, ktoré v divadle videla alebo jednoducho hercov. Ja sama som veľkým fanúšikom divadla. Aj my v Bratislave máme kopec divadiel, ako napríklad pre všetkých známe Slovenské národné divadlo(SND), vysoko navštevovanú Novú scénu alebo pre mňa najobľúbenejšie divadlo GunaGu, Bratislavské bábkové divadlo pre deti a veľa iných. Napriek tomu, že minulý rok bol rokom divadla na Slovensku, divadlá sú už dlhú dobu zatvorené a my sme ukrátení o veľa zaujímavých divadelných hier. Prečo bol rok divadla?

To je jednoduché. Minulý rok bol stým výročím divadelníctva na Slovensku. Napriek tomu, že sa divadelníkom na čas zastavila práca a nám „prepadli“ kúpené lístky na vystúpenia, Bibiana, medzinárodný dom umenia pre deti, sa rozhodla na počesť minuloročného výročia uskutočniť výstavu. Naša škola vzhľadom na situáciu nemohla navštíviť túto výstavu inak ako online. No napriek tomu sme sa dozvedeli veľa nových vecí. Na výstave si bolo možné prezrieť veľa povolaní, ktoré súvisia s divadlom a môžem Vám povedať, nie je ich teda vôbec málo. Okrem hercov a režiséra sú tam napríklad: maskér, hudobný skladateľ, scenárista, kostýmový výtvarník, kulisár, krajčír, šepkár, osvetľovač, šatniar, uvádzač. A vedeli ste, že dokonca aj umelecký parochniar? Priamo na výstave sa dajú vyskúšať rôzne kostýmy a niektoré povolania. Síce len jednoduchým spôsobom, ale zato zábavne. Táto výstava je vskutku zaujímavo spracovaná a hoci som ju nemohla vidieť osobne, bolo veľmi zaujímavé sa o našom divadelníctve dozvedieť viac.

Posledné slovo: „Ľudia, zaujímajme sa o kultúru, lebo hlavne kultúra z nás robí ľudí!“

Pripravila: Lea

Naši knihožrúti Vám odporúčajú

Jana Bodnárová – Trinásť

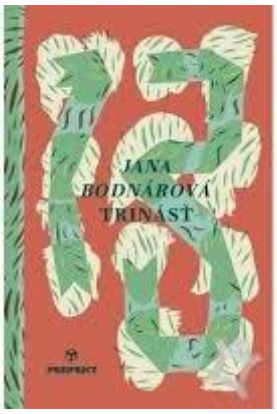

Kniha poviedok. Názov recenzovanej poviedky: Psy

Veková kategória: táto kniha je pre každú vekovú kategóriu

Na poviedke sa mi páčilo, že chlapec, hlavný hrdina, v niečo stále verí, verí v to, že ho otec zachráni.

Prečo práve táto kniha? Mňa osobne baví preto, lebo neobsahuje iba jeden príbeh, je ich tam presne trinásť, páči sa mi, že tie príbehy sú na tri max. šesť strán, predsa len v krátkych príbehoch je ukrytého niekedy oveľa viac ako v tých, ktoré sú napísané na 200 strán.

Opis hlavného hrdinu: hlavný hrdina je bojazlivý ale zároveň aj veľmi odvážny, má dobrú dušu, nechce nikomu nič zlé, je to milý chlapec.

Určite si ju odporúčam prečítať ☺

Recenziu spracovala: Ela Valentová, 7.A

Pyžamová party - Jacqueline Wilsonová

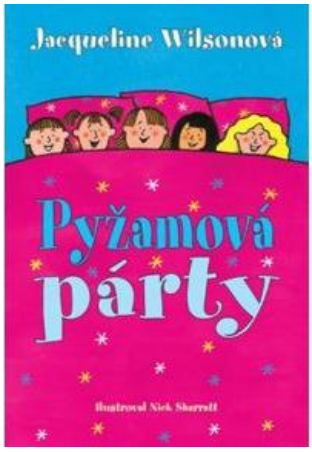

Je to príbeh o piatich dievčatách, v ktorom ako hlavná hrdinka vystupuje desaťročná Dana . V novej škole si Dana našla tri dobré kamarátky Emmu, Barboru a Annu. Štvrtá kamarátka, Claudia, ju nemala rada. Spolu založili super tajný spolok **Abecedných dievčat**. Každá z nich mala svoju pyžamovú párty. Ako prvá mala pyžamovú party Anna, potom Barbora, Emma a Claudia. Ako posledná ju mala Dana. Aj napriek tomu, že túžila mať takú párty, nebola si istá, či ju chce naozaj zorganizovať. Bála sa, ako zareagujú dievčatá, keď uvidia jej staršiu sestru Lauru. Laura nebola ako ostatne deti, bola

postihnutá. Nakoniec mala pyžamovú párty aj Dana. Všetky dievčatá okrem Claudie mali Lauru radi. Neskôr sa stalo niečo, prečo sa Claudia s ostatnými dievčatami prestala kamarátiť. Čo? Prečítajte si.
Na knihe sa mi páčilo ako Anna, Barbora a Emma prijali Danu a jej sestru Lauru také aké sú.

Veková kategória: 8+ Recenziu spracovala: Dominika Lešková 7.C

Psia duša 2 – W. Bruce Cameron

Psia duša 2 je veľmi dobrá kniha a jedna z najlepších, ktoré som zatiaľ prečítala.
Tento prekrásny príbeh je o ceste duše verného psa, ktorý hľadá význam svojho života pomocou človeka. Je to príbeh o nádeji a láske.
Hlavnou postavou príbehu je psík menom Kamoš. Je to veľmi dobrý pes, ktorý hľadá vo svojich životoch pokoj. Zrazu zistí, ako malé dievčatko Clarity stvára šibalstvá na rodinnej farme a potrebuje vlastného psa.
Kniha sa mi veľmi páči, pretože ukazuje pravdivosť o tom, že pes má radšej svojho pána ako seba samého. Kamoš je výnimočný pes. Dojala ma jeho odhodlanosť a statočnosť.
Táto kniha je pre deti a mládež. Hlavne pre milovníkov psov. Kniha je oddychová, ľahko sa číta a zároveň je príbeh emotívny, ktorý nejedného čitateľa chytí za srdce.

Recenziu spracovala: Viktória Kolár, 7.C

Naša poézia

Šťastie Samuel Jakub, 7. B

Šťastie poletuje okolo nás,
po celom svete padá ako dážď.
Šťastie nám prišlo samo od seba,
preto mi svet dal aj teba.

Mal som šťastie v lotérii,
keď som hral hry na lodi.
Bol som šťastný ako sen,
keď som ťa videl na jeseň.

Šťastie Patrik Dulla, 7. B

Večer sa plazím s lupou v ruke,
nie je to tak trochu hlúpe?
Hľadám, hľadám na chodníku šťastie,
Lebo ževraj tam rastie.

Šťastie každý potrebuje,
Nech v živote dobre mu je.
Keď sa šťastie na teba pozrie,
Tak vyhráš súdne konanie **aj** nové bývanie.

Šťastie Lukáš Hečko, 7. A

Šťastie mi padlo z výšky.
Preto rád zbieram hríby.
Sú ich tisícky na stráni.
Lockdown mi v zbere bráni.

Som z toho úplný blázon.
Kto vymyslel tento zákon?
Ja už chcem ísť von,
nielen obchádzať tento dom.

Prekvapenie Radovan Hlatký, 7. B

Prekvapenie, to je silné slovo,
Volá sa tak vecí mnoho.
Dobré a či zlé,
vždy tam význam je.
Hovoríš si, čo to môže byť?
Je to jedno,
ak ťa to dokáže rozveseliť.
No nech je to čokoľvek,
rozveselí ťa to a nedbá na tvoj vek.
Prekvapenie ako raj,
najlepšie je, keď je to naozaj.

Šťastie Oliver Šimončič, 7. B

Mám ja jeden krásny sen
a v ňom šťastie stretnúť chcem.
Nech len slnko stále svieti,
nech sú šťastné všetky deti.

Nech je šťastná mama, tato,
to by veru stálo za to.
Nech je šťastný brat, nemusím sa báť,
veď playko mám s kým hrať.

Nech je šťastný aj môj pes,
nemusí mať žiadny stres.
Keď strieľajú rakety, uteká o preteky.
Keď rozkvitne kvet, bude krásny celý svet.

Šťastie

David Gubančok 7. A

Šťastie je výhra v lotérií, ktorá sa presype pomedzi prsty.
Šťastie je množstvo priateľov, ktorí sú pri tebe v dobrom aj v zlom.
Šťastie je zdravie, o ktoré sa musíš starať.
Šťastie sú záľuby, ktoré máš rád.
Šťastie je rodina, ktorá je na blízku, keď potrebuješ pofúkať boliestku.
Šťastie je domov, ktorý máš a vždy sa tam môžeš vrátiť.
Šťastie poletuje okolo nás, natiahni ruku a už ho máš.

Mŕtvy v náručí

Lea Lalíková, 7. A

Láska, zvláštna záležitosť, stačila by neha a možno mierna trpezlivosť.
Nechceš, nevieš, nemôžeš, srdcu však nepomôžeš.

Srdce, orgán nelestný, nelestný a tak strašne bolestný,
Časom, uličkami, miestami, akoby sa dvere nádeje zatvárali pred nami.

Strácam ťa v diaľke stratených, náš svet sa na dva láme,
Pomaly, no isto nás láska opäť sklame.

Pochovala si ma dávno do útrob svojej duše,
na hrobe mi ostali len vysušené ruže.

Osud nad nami pridržiava svoju nemilosrdnú päsť,
prezraď, že mi prezraď, ako mám nájsť tú správnu z tých miliónov ciest.

Behával som za tebou, no viac už nestíham,
síce neviem ako, no našu lásku sekerou nenávisti sťažka pretínam.

Kebyže si kvietok, tak mŕtvy v náručí,
za mňa, moju osobu, viac nikto neručí.

Ticho obkľúčilo naše ústa a my nemáme viac slov,
naša láska chladne ako v zime zhrdzavený kov.

Túžim k tebe nájsť cestu a moja túžba neprestane,
pokiaľ naša láska zas a znova nepovstane.

Poviedky z našich pier

Spomínate si na našu návštevu výstavy japonských ilustrátorov „**VO FARBÁCH VYCHÁDZAJÚCEHO SLNKA**“? Obrázky na nej vystavené boli úžasné. Knihy, ktoré ilustrácie dopĺňali, sme my vôbec nepoznali. No v hlavách nám k ilustráciám „bežalo“ množstvo najrôznejších príbehov. Dnes Vám prinášame niekoľko z nich. Napísali by ste k uverejneným ilustráciám iné poviedky? Tak šup, dajte sa do toho! A nezabudnite nám ich poslať. Už sa na ne tešíme☺

Galaktická cesta vlakom Tomáš Bošanský, 7.C

Jedného dňa som dostal záhadný lístok, na ktorom bolo napísané: Lístok na galaktický vlak. Bol som veľmi šťastný, keď som uvidel, čo bolo na tom lístku napísané.

Ako prvé mi napadlo: „Ale kde je to nástupište na vlak? A kedy odchádza?“

Vtom mi niekto zavolal a v telefóne mi potichu povedal: „Nástupište na vlak je tam, kde slnko vychádza a čas je vtedy, keď slnko zachádza.“

Bol som veľmi zmätený. Veď slnko vychádza na východe a čas západu slnka je teraz o siedmej. Keďže bolo iba dvanásť hodín, zbalil som sa a pripravil sa na cestu. Čas rýchlo utiekol a už aj bolo šesť hodín. Vyšiel som z domu a hľadal som nástupište na vlak. Bol som až na najvýchodnejšom kraji mesta, keď som sa ocitol vo veľmi peknom staromódnom vlaku.

„Ttto aaako som sa sem dostal?“ zamyslel som sa.

Sediaci vedľa mňa mi na to s úškrnom odpovedal: „Veď si predsa v tom vlaku, na ktorý máš lístok.“

Hneď, keď mi to povedal, úplne som sčervenal a bol som červený ako najčervenejšie jablko na svete.

„Ja tupelo,“ povedal som si popod nos. O pár minút sme z ničoho nič začali padať, do niečoho obrovského a čierneho. Veľmi som sa bál, tak som zavrel oči, ale keď ma ten strašný pocit prešiel, otvoril som oči a z okna bolo vidieť tisícky malých hviezd a dlhokánsku mliečnu dráhu. Vonku to bolo naozaj nádherné. Videl som planétu Zem, Mars, Saturn a ešte veľa ďalších planét.

Pozeral som sa z okna, keď ma vystrašil hrubý hlas, ktorý hovoril: „Nástupište lietajúce pierka, zostaňte vo vlaku, alebo sa choďte pozrieť von.“

SEIJI FUJISHIRO
Zlaté jablko / Golden Apple BIB 1983
Kenji Miyazawa: Gingatetsudonoyoru [Galaktický vlak / Milky Way Train]
Tokyo: Kodansha, 1982

Postavil som sa a išiel som sa teda pozrieť, čo ma vonku čaká. Všade okolo mňa lietali pierka a vtedy som uvidel moju kamarátku. Chvíľu som sa s ňou rozprával a spýtal som sa jej: „Aj ty si musela ísť na východ a musela si tam byť o siedmej?“

„Áno, ale bolo dosť čudné, keď som sa len tak objavila v tom vlaku,“ odpovedala mi.

Odrazu začal zvoniť zvon a museli sme ísť naspäť do vlaku. Po ceste som sa s ňou rozprával a z okna sme uvideli veľmi zvláštnu loď. Vyzerala ako tanier. Podľa mňa to bolo UFO, ale našťastie sme mu utiekli.

„Bum,“ začul som.

„Čo to bolo?“ opýtala sa moja kamoška.

„Neviem,“ odpovedal som.

Nechápavo sme sa obzerali. Okolo vlaku lietali meteority. Trvalo hodinu, kým tá obrovská vlna meteoritov prestala lietať okolo vlaku.

„Divadlo skončilo a už sa musíme vrátiť domov,“ hovoril znovu ten hrubý hlas a pokračoval, „zatvorte oči a všetci naraz povedzte - som doma. Začínam odpočítavať: tri, dva, jeden.“

„Som doma,“ povedal som, otvoril som oči a odrazu som sedel doma na gauči.

Čudoval som sa, ako som sa tak rýchlo dostal domov. Na ďalší deň som prišiel za kamarátkou, ktorá so mnou bola vo vlaku a opýtal som sa jej, či tam naozaj bola, alebo som iba zaspal pri telke na gauči a všetko bol iba sen. Potvrdila, že tam bola tiež, ale ani jeden z nás nechápal, ako je to možné.

Týmto sa moja cesta záhadným galaktickým vlakom skončila a dúfam, že niečo podobné ešte v živote zažijem.

Chlapec, ktorý sa hral s mesiacom Simon Bystrický, 7.C

Bol obyčajný slnečný deň a jeden chlapec sedel doma a nešiel von. Zrazu už mal pocit, že mu je doma dlho.

A povedal: ,,Mami môžem ísť von? Do záhrady?" ,,Jasné, choď von, len sa nezabudni obliecť," odpovedala mu mama. Chlapec sa rýchlo obliekol a bežal von. V záhrade sa nachádzal vysoký basketbalový kôš a dlhá futbalová brána. ,,Idem si zahrať futbal alebo basketbal?" rozhodoval sa chlapec. Išiel zdvihnúť basketbalovú loptu a tá sa celá rozžiarila žltou farbou. Chlapec sa čudoval, čo sa deje. Zrazu sa objavil na jasnej nočnej oblohe. Myslel si, že je doma a povedal: ,,To sa tak rýchlo zotmelo?" Zvihol žltú guľu a začal si ju hádzať. Po chvíľke sa na oblohe zjavil obláčik a chlapec si unavený sadol naň. Potom ho prestalo baviť hádzať si mesiac. Tak si zobral hviezdy a začal žonglovať. ,,Fíha, to ako rýchlo som sa naučil žonglovať?" čudoval sa. Chvíľu mu to išlo dobre, ale potom mu hviezdy popadali z rúk. Ale nevzdával sa a žongloval znovu, znovu a znovu. Po toľkom hraní sa na nočnej oblohe bol vyčerpaný a chcel ísť domov.

KOTA TANIUCHI
Zlaté jablko / Golden Apple BIB 1981
Tsuki to asobo [Zahrajme sa s mesiacom / Let´s play with the moon]
Tokyo: Shiko-sha, 1979

Ale nikde na oblohe nevidel svoj dom. Rozbehol sa, že ho ide hľadať. Bežal, ale nikde ho nevidel. ,,To už nemá cenu, aj tak tu nikde nie je," povedal chlapec. Len mu zrazu napadlo: ,,Veď ja som asi na nočnej oblohe, lebo tá guľa je mesiac a žongloval som s hviezdami!" Pozrel sa pod seba a zbadal vysvietené mesto. Chcel ísť dolu do mesta, ale držala ho neviditeľná zábrana. Snažil sa ju preraziť, ale nedarilo sa mu. ,,No super, to tu zostanem navždy?" povzdychol si chlapec. Rozmýšľal, ako by sa dostal domov. Po chvíli rozmýšľania sa mu prihovorila tá žltá guľa - Mesiac: ,,Chcel by si sa vrátiť späť na Zem?" ,,Áno, chcel by som sa vrátiť domov," odpovedal túžobne chlapec. ,,Tak ma vráť späť na nebo, aby som žiaril na mesto," vravel mohutným hlasom mesiac. Chlapec zodvihol spadnutý mesiac a vyhodil ho na oblohu. ,,A teraz pozbieraj hviezdy a rozmiestni ich po nebi!" prikázal mesiac. Chlapec poslúchol a povyhadzoval hviezdy po nočnej oblohe. Spotený a unavený sa spýtal: ,,Hotovo, to sú všetky úlohy?" ,,Áno, to sú všetky a teraz sa priprav, vrátiš sa domov," odpovedal mesiac.

Neviditeľná zábrana zmizla a chlapec začal padať dolu. Už si myslel, že je po ňom, ale zistil, že má na chrbte padák. ,,Som zachránený!" vykríkol a otvoril si padák. Pomaličky dopadol na zem pri obchodnom dome v centre mesta. Ale chlapec vedel, kde je, a preto išiel na okraj mesta po tichých nočných uliciach. Po cestách len zriedka prešlo auto. ,,Aspoň, že som mal na chrbte padák. Inak by som ten pád neprežil," hovoril si chlapec. Pomaly došiel k svojmu domu a otvoril dvere. Hneď naňho spustila jeho mama: ,,Kde si toľko bol?" ,,To je dlhý príbeh," povedal chlapec.

Mama ho objala a chlapec si išiel ľahnúť do postele. Keď už ležal, tak si v duchu vravel, aký skvelý výlet zažil na nočnej oblohe.

Najlepší kamarát Viktória Kolár, 7. C

Kde bolo, tam bolo, v malom mestečku žil malý chlapček, ktorý sa volal Stanislav. Bol to obyčajný hnedovlasý chlapček. Jeho mama bola učiteľkou matematiky v neďalekej škole, do ktorej chodil a jeho otec bol kapitán luxusnej lode. Stanislav bol veľmi hanblivý a tichý, preto nemal kamarátov. Až jedného dňa si skutočného našiel.

Bolo krásne slnečné ráno a Stanislav sa chystal do školy. Umyl si zuby, prezliekol sa do školskej uniformy, naraňajkoval sa a už naňho kričala mama:

,,Stanislav, poď, nesmieme meškať!"

Tak si zobral tašku, nastúpil do auta a o pár minút stál pred školou.

,,Stanislavko, choď do triedy, uvidíme sa na matematike," povedala mu mama a utekala do svojho kabinetu.

Stanislav sa pobral do triedy. Len čo vstúpil, už mu letela do hlavy malá gumená loptička. Všetci sa pustili so smiechu, ale Stanislav si to nevšímal, sadol si k svojej lavici a čakal na zazvonenie zvonca. Takto prechádzali hodiny, kým prišla matematika. Do triedy vstúpila pani učiteľka, Stankova mama, a začala vysvetľovať novú látku. Po hodine si zavolala syna a povedala mu:

,,Stanislavko, dnes prídem až večer. Pôjdeš domov sám."

,,Dobre," tichučko povedal.

Stanislav si po vyučovaní zobral tašku a pomalým krokom šiel domov. Ako šiel, všimol si za rohom veľkého paneláka, maličký hnedý chvostík. Zvedavosť mu nedala a šiel sa pozrieť. Nestihol urobiť ani dva kroky a už naňho vybafol malý hnedý psík.

,,Ahoj, maličký, stratil si sa?" usmial sa na malé klbko.

Psíček bol radosťou celý bez seba a Stanislav si ho úplne zamiloval. Tak si ho zobral na ruky a pokračoval v ceste domov. Keď už bol takmer pred domom, v hlave mu začali behať myšlienky:

,,Čo na to povedia rodičia?"

Klbko, ako keby rozumelo, ozvalo sa: ,,Hav!"

,,Vravíš, že nič?"

,,Hav, hav!"

,,Nemôžu ťa vyhodiť, veď si taký pekný!" poškrabkal psíka za uchom.

Pri myšlienke, žeby ho mal iba tak nechať na ulici, sa nadýchol a vstúpil do domu. Našťastie, ani mama, ani otec neboli doma, tak si ho zobral do izby. Do kúta dal malý vankúšik, staré noviny a dve misky. Do jednej dal vodu a do druhej zvyšky zo včerajšieho obeda. Psíček si strčil hlavu do jedla a pekne si pochutnával. Stanislav sa pousmial a spýtal sa:

,,Ako sa chceš volať? Veľmi sa ti hodí meno Max."

Vtom začul buchnutie dvermi a úplne spanikáril. Šiel sa pozrieť dolu do obývačky a videl rodičov, ako si vyzliekajú kabáty a vyzúvajú čižmy.

,,Ahojte!" nervózne pozdravil.

,,Ahoj, Stanislavko. Choď sa osprchovať, bude večera," povedala mu mama.

Stanislav poslúchol a šiel.

KOTA TANIUCHI
Zlaté jablko / Golden Apple BIB 1979
Norainu [Zatúlaný psík / Stray dog]
Tokyo: Shiko-sha, 1973

Pri večeri, pri palacinkách s džemom, sa z hornej izby ozval veľký buchot.

Otec sa opýtal: ,,To čo bolo?"

,,Neviem," Stanislav zahryzol do palacinky a už vedel, že je zle.

Otec sa šiel pozrieť do izby a zrazu vykríkol: ,,Prečo máme v dome psa? Stanislav, vieš mi to vysvetliť?!"

,,Bol na ulici celkom sám, nedalo mi ho tam nechať a pozri, aký je zlatučký!" povedal Stanislav a ukázal ho rodičom.

Psíček sa ako strela vrhol do otcovho náručia a začal ho oblizovať.

Stanislav sa milo spýtal rodičov: ,,Môžeme si ho nechať, prosíííím?"

Rodičia pri pohľade na veľké lesklé očičká nemohli odmietnuť a do rodiny pribudol nový člen. Takto prechádzali dni, týždne, mesiace, ba i roky. Potom prišlo jedno leto. Ako každé leto, i toto, sa vybrala rodinka na loď. Rodičia si vychutnávali plavbu na poschodí lode a Stanislav sa hral s Maxom na spodnej palube. Hrali sa s loptou, keď Stanislav spadol do hlbokej vody a začal sa topiť. Max štekal, zavýjal, ale rodičia si mysleli, že sa iba hrajú. Max neváhal, skočil do vody, schytil Stanislava za tričko a vytiahol ho. Rodičia k nim hneď bežali.

Otec dával synovi prvú pomoc.

Keď sa Stanislav konečne nadýchol, povedal: ,,Max ma zachránil, je to môj HRDINA!"

Koniec dobrý, všetko dobré

Záver v novinách býva venovaný športu. My síce nemáme noviny, no s veľkou pýchou Vám na tomto mieste športovú udalosť prinášame.

Majstrovstvá Slovenska v atletike 2021

Miroslav Marček, náš učiteľ, dosiahol na halových majstrovstvách Slovenska úžasné výsledky. 21. 2. 2021 sa stal majstrom Slovenska v behu na 400 metrov. Nie je iba majstrom Slovenka v behu na 400 metrov, ale aj člen tímu STU Bratislava, ktorý vyhral na majstrovstvách SR štafetu v behu na 4x400m. Miroslav Marček nás učí telesnú výchovu a matematiku. Stal sa veľkým vzorom pre každé dieťa na škole.

A viete, čo dvojnásobný majster Slovenska robí v čase, keď netrénuje alebo neučí online svojich žiakov? Niekedy napríklad na 1. stupni trávi čas s deťmi rodičov z kritickej infraštruktúry. Taký je to PÁN UČITEĽ!

Už teraz sa môžete tešiť na interview s pánom učiteľom, ktoré uverejníme v budúcom čísle.

Napísal: Alex Melia, 7. A **Foto: archív Miroslava Marčeka**